Αίτημα δικαιοσύνης (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 12 Μαρτίου, 2013

Την Κυριακή της λεγόμενης Μικρής Αποκριάς, όταν ο κόσμος ετοιμάζεται με αρκετό ενθουσιασμό για την κορύφωση των αποκριάτικων εκδηλώσεων, η Εκκλησία επέλεξε να προβάλλει την ευαγγελική περικοπή «περί μελλούσης κρίσεως». Πόσες επικρίσεις δέχθηκε διαχρονικά η Εκκλησία για τη στάση της αυτή. Ας παρουσιάσουμε τις δύο πιο σημαντικές.

Πρώτη: Η Εκκλησία καλλιεργεί πνεύμα τρόμου και επιδιώκει την αστυνόμευση των ψυχών. Είναι εχθρική προς τη χαρά και τις απολαύσεις της ζωής. Επισείει διαρκώς την απειλή της τιμωρίας κατά την τελική κρίση των ανθρώπων και ζητά από τους πιστούς να αποφεύγουν τη διασκέδαση και την ικανοποίηση των ενστίκτων, δηλαδή επιβάλλει μη φυσιολογικό τρόπο ζωής. Η κατηγορία αυτή εκσφενδονιζόταν από τους οπαδούς της απόψεως «φάγομεν, πίομεν αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Πρωτοστατούσαν διαχρονικά οι λάτρεις της Αφροδίτης και του Διονύσου, οι οποίοι και σήμερα τραγουδούν: «Μια ζωή την έχουμε κι αν δεν τη γλεντήσουμε, τί θα καταλάβουμε τί θα καζαντήσουμε;». Το τραγικό είναι ότι οι κήρυκες αυτοί ενός χυδαίου υλισμού αυτοπροβάλλονται σε κάθε εποχή ως οι φορείς του αρχαίου ελληνικού πνεύματος! Στη χορεία αυτή εντάσσονται πάμπλουτοι αλλά και πάμφτωχοι. Οι πρώτοι δαπανούν υπερβαλλόντως στην προσπάθεια να ξεπεράσουν την ανία και την πλήξη, που αποτελεί μόνιμο συνοδό στον χωρίς νόημα βίο τους. Οι άλλοι επιχειρούν, δημοτική δαπάνη, να ξεχάσουν για λίγο τα μύρια προβλήματά τους, τα οποία σωρεύονται καθημερινά και τους συνθλίβουν. Βλέπουμε λοιπόν ότι ο πρακτικός υλισμός δεν είναι ταξικό γνώρισμα. Έχει οπαδούς σ’ όλα τα κοινωνικά στρώματα. Άπληστοι για κέρδη και φουκαράδες, θύματα των πρώτων, ζουν με το όνειρο να απολαύσουν και μέσα από την απόλαυση να χαρούν. Δυστυχώς δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι η απόλαυση προσφέρει ευχαρίστηση, όχι όμως και χαρά. Η χαρά είναι μόνιμη κατάσταση, η οποία επιτυγχάνεται μετά από σκληρό αγώνα κατά των παθών. Η ευχαρίστηση είναι φευγαλέα και εξασφαλίζεται με ολοένα και μεγαλύτερες δόσεις διασκέδασης στην προσπάθεια να βρούμε κάποια διέξοδο από το υπαρξιακό κενό ή τα συνθλιπτικά προβλήματα. Γι’ αυτό στη σύγχρονη κοινωνία η διασκέδαση είναι κατά κανόνα αυτοκαταστροφική.

Η Εκκλησία δεν είναι εχθρός της χαράς. Το μαρτυρούν εκείνοι που σ’ όλο τους το βίο ασκήθηκαν στην τήρηση των εντολών του Χριστού. Οι άγιοι λάμπουν διαχρονικά από χαρά, αν και δεν γεύθηκαν σχεδόν τίποτε απ’ εκείνα που ο κόσμος θεωρεί τέρψεις.

Ένας νέος άγιος της ρωσικής Εκκλησίας, ο Σεραφείμ του Σάρωφ, προσφωνούσε κάθε ερχόμενο στο ερημητήριό του με τη φράση: «Χριστός ανέστη χαρά μου»! Ο Ζαν Πώλ Σάρτρ, ο προβληθείς από τον κόσμο ως κορυφαίος διανοούμενος του 20ου αιώνα έγραψε το φοβερό: «Ο άλλος είναι η κόλασή μου»! Είχε χάσει παντελώς το νόημα του «πλησίον» αναζητώντας «καταφύγιο» σ' έναν υπαρξισμό, που κατά τραγική ειρωνεία δεν απορρέει από κανένα νόημα περί υπάρξεως. Ο Σάρτρ κραυγάζει, όταν σβήνουν τα φώτα του θεάτρου του κόσμου. Κραυγάζει για λογαριασμό όλων αυτών, των εχόντων και μη, θυτών και θυμάτων, «συντηρητικών» και «προοδευτικών», «αθέων» και «πιστών». Και ο άγιος Σεραφείμ είναι πρόθυμος να δεχθεί στο ερημητήριό του τον κάθε οδοιπόρο του βίου, να του προσφέρει νερόσουπα και γεμάτος χαρά από την κοινωνία με τον αδελφό του να του μιλήσει για τον χορηγό της ζωής, της ελευθερίας, της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της χαράς. Να του μιλήσει για τον Χριστό.

Δεύτερη: Η Εκκλησία πλημμύρισε τον κόσμο με τις ουτοπίες της. Παραβλέπει την κοινωνική αδικία και επιχειρεί να κατευνάσει την επαναστατικότητα των αδικουμένων με υποσχέσεις αμοιβής (απόλαυσης) σ' έναν άλλο κόσμο, ανύπαρκτο, κατά τους υλιστές. Η Εκκλησία και γενικά όλες οι θρησκείες είναι δημιουργήματα των κρατούντων και στην υπηρεσία αυτών είναι ταγμένες. Είναι χαρακτηριστικό το σκωπτικό δίστιχο:

Αντραλίζομαι, πεινώ.

Σουτ! Θα φας στον ουρανό.

Γράψαμε ήδη ότι ο πρακτικός υλισμός δεν είναι ταξικό γνώρισμα. Η Εκκλησία δια του ιδρυτού της, των Αποστόλων και των Πατέρων στηλίτευσε κατά τρόπο σαφέστατο το πάθος του πλουτισμού. Η Εκκλησία δεν έδωσε ποτέ εγγυήσεις στους φτωχούς για απόλαυση σε μιαν άλλη ζωή απροϋπόθετα, ώστε να τους αποκοιμίζει, όπως κατηγορείται. Το κακό για την Εκκλησία δεν είναι ταξικό. Πάμπλουτοι είναι δυνατόν να εξασφαλίσουν τη σωτηρία τους συνειδητοποιώντας, έστω και την τελευταία στιγμή, τη ματαιότητα του πλούτου και διανέμοντας την περιουσία τους στους έχοντες βιοτικές ανάγκες. Φτωχοί είναι δυνατόν να καταδικαστούν, επειδή ανάλωσαν το βίο τους με το όνειρο να χαμογελάσει και σ' αυτούς η «τύχη».

Η Εκκλησία ως πρωταρχικό μήνυμα διαγγέλλει την ανάσταση του Χριστού και δι' αυτής την αιώνια ζωή για όσους βιώσουν αγωνιζόμενοι με συνέπεια να εφαρμόσουν τις εντολές του. Τα κριτήρια του δικαστηρίου της μελλούσης κρίσεως είναι απλούστατα και άκρως κατανοητά: Τί στάση κρατήσαμε απέναντι στους πεινώντες, τους διψώντες, τους ξένους, τους γυμνούς, τους ασθενείς και τους φυλακισμένους. Κανένα από τα κριτήρια αυτά δεν έχει εισαχθεί στο ανεπαρκέστατο δίκαιο οποιασδήποτε ανθρώπινης κοινωνίας. Κανένα ανθρώπινο δίκαιο δεν θεωρεί το καλό υποχρεωτικό, απλά περιορίζεται στην τιμωρία του κακού. Και οι αρχαίοι πρόγονοί

μας είχαν παραβάλει το ανθρώπινο δίκαιο με τον ιστό της αράχνης. Γι’ αυτό και από τους κακούς ελάχιστοι τιμωρήθηκαν διαχρονικά είτε από τους δικαστές της Πολιτείας είτε από πειθαρχικά συμβούλια κομμάτων, συλλόγων και σωματείων, είτε από επαναστάτες «επαναστατικώ δικαίω». Απεναντίας δεν είναι λίγοι εκείνοι, οι οποίοι έπεσαν θύματα της αδυναμίας του ανθρώπου να αποδώσει δικαιοσύνη με πρώτον το αιώνιο πρότυπο και κακοδικίας πέραν των άλλων, τον κύριό μας Ιησού Χριστό.

Η μέλλουσα κρίση αποτελεί αίτημα δικαιοσύνης του πλήθους εκείνου των συνανθρώπων μας που πείνασαν, δίψασαν, ξεπάγιασαν, γεύτηκαν τον κατατρεγμό ως ξένοι, δοκιμάστηκαν στο κρεββάτι του πόνου, γεύτηκαν την πίκρα στη φυλακή χωρίς ούτε μιαν έστω επίσκεψη. Τότε βέβαια δικαιολογίες του τύπου δεν γνωρίζαμε, δεν είχαμε καιρό, θέλαμε και μεις να ζήσουμε δεν θα ελαφρύνουν τη θέση μας. Η μέλλουσα κρίση είναι αίτημα δικαιοσύνης όλων εκείνων που υπέφεραν σε τούτον εδώ το βίο, όπως ο φτωχός Λάζαρος, γευόμενοι επί πλέον την περιφρόνηση των άλλων που τους «χαμογέλασε η τύχη».

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»